DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Warszawa, dnia 15 lipca 1946 r. **Nr. 7**

Treść:

85

OBWIESZCZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 16 maja 1946 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 22 lutego 1946 r. o zmianie ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 67) ogłaszam w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 284) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych wymienionym dekretem.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Stanisław Mikołajczyk

Załącznik do obwieszczenia Ministra Rolnicwa i Reform Rolnych z dnia 16 maja 1946 r. (poz. 164).

USTAWA

z dnia 13 marca 1934 r.

o nadzorze nad hodowlą koni.

Art. 1. (1) W celu stwierdzenia pochodzenia koni prowadzone będą księgi stadne koni. Z ksiąg tych będą wydawane zaświadczenia o dokonanych w nich wpisach.

(2) Organizacje hodowlane, upoważnione przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, prowadzić będą księgi stadne, o których mowa w ust. (1).

(3) Wymagania, jakim powinny odpowiadać konie, które mogą być wpisane do ksiąg stadnych koni, oraz przepisy o prowadzeniu tych ksiąg ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 2. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej może uznawać pewne rasy i typy koni za nieodpowiednie pod względem hodowlanym dla poszczególnych obszarów Państwa.

Art. 3. (1) Pokrywanie klaczy dozwolone jest tylko ogierami, uznanymi dla danego obszaru.

(2) Wyrazy „ogier uznany" oznaczają w rozumieniu niniejszej ustawy ogiera, na którego właścicielowi zostało wydane świadectwo uznania.

(3) Ogier, wybrany na podstawie art. 4 ust. (3), jest ogierem uznanym tylko na obszarze tej gminy, dla której został wybrany.

Art. 4. (1) Do orzekania o uznaniu ogierów za odpowiednie do hodowli i wydawania właścicielom ogierów wybranych świadectw uznania powołuje się komisje kwalifikacyjne przy izbach rolniczych. Za świadectwa uznania izby rolnicze mogą pobierać opłaty za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w wysokości przez tegoż Ministra zatwierdzonej.

(2) Komisje kwalifikacyjne wybierają jako odpowiednie do hodowli te spośród doprowadzonych ogierów, które odpowiadają wymaganiom, ustalonym przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, i nie należą do ras lub typów, uznanych za nieodpowiednie dla danego obszaru (art. 2).

(3) Jeżeli ilość ogierów, wybranych na podstawie poprzedzającego ustępu, nie jest dostateczna dla zaspokojenia potrzeb hodowlanych gminy, komisja kwalifikacyjna może spośród pozostałych ogierów, nie odpowiadających wymaganiom, określonym w ustępie poprzedzającym, wybrać najodpowiedniejsze do hodowli w ilości niezbędnej dla zaspokojenia potrzeb hodowlanych tej gminy.

(4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustala zakres działania, organizację, postępowanie, okresy działania komisyj oraz wzory i terminy ważności świadectw uznania.

(5) Członkowie komisyj, nie będący pracownikami instytucyj państwowych lub samorządowych, otrzymują za udział w komisjach zwrot kosztów podróży, diety i wynagrodzenie według norm, które ustali Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

(6) Koszty podróży i diety członków komisyj, delegowanych przez władze państwowe po-

nosi Skarb Państwa, innych zaś członków — instytucje, delegujące te osoby.

Art. 5. (1) Właściciele ogierów dwuletnich i starszych obowiązani są zgłaszać je do zarządu gminy oraz doprowadzać przed komisję kwalifikacyjną w czasie i miejscu, wyznaczonym przez izbę rolniczą.

(2) Zarząd gminy obowiązany jest prowadzić spisy ogierów dwuletnich i starszych oraz zawiadamiać komisje kwalifikacyjne o ilości klaczy trzyletnich i starszych znajdujących się na obszarze gminy.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych określa, do jakich ogierów nie mają zastosowania postanowienia ustępów poprzedzających.

Art. 6. (1) Właściciele ogierów dwuletnich i starszych, których konie nie zostały uznane przez komisje kwalifikacyjne, obowiązani są poddać je wytrzebieniu na własny koszt i ryzyko w terminie trzech miesięcy po wydaniu orzeczenia komisji. Powiatowy urząd ziemski może przedłużyć ten termin z ważnej przyczyny.

(2) Ogiery nie wytrzebione w obowiązującym terminie podlegają skonfiskowaniu bez odszkodowania przez powiatowe urzędy ziemskie. Po wytrzebieniu zostają one oddane do użytku publicznego lub też sprzedane z przetargu. Uzyskane stąd sumy pieniężne będą użyte na cele hodowli koni według uznania powiatowych urzędów ziemskich.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może nakładać na organa służby weterynaryjnej państwowej i samorządowej obowiązek trzebienia ogierów nie uznanych za opłatą w wysokości przez niego ustalonej.

(4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych określa, do jakich ogierów w zakładach specjalnych oraz większych miastach nie mają zastosowania przepisy niniejszego artykułu.

Art. 7. (1) Właściciele ogierów uznanych obowiązani są prowadzić rejestr pokrytych klaczy i wydawać świadectwa pokrycia.

(2) Urodzenie źrebięcia winien na żądanie właściciela klaczy poświadczyć na świadectwie pokrycia przełożony właściwej gminy.

(3) Poświadczenie przez przełożonego gminy urodzenia źrebięcia może być zastąpione poświadczeniem instytucji, prowadzącej księgę stadną, jeżeli klacz, która urodziła to źrebię, wpisana jest do tej księgi.

(4) Wzory rejestru pokrytych klaczy oraz świadectwa pokrycia ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 8. (1) Konie, wpisane do ksiąg stadnych:

1) nie mogą być przedmiotem wyjątkowego opodatkowania na rzecz samorządu;

2) jeżeli przepisy obowiązujące nie przewidują ulg dalej idących, konie te nie podlegają wykonywaniu świadczeń podwodowych, o ile właściciel uiści równowartość świadczenia w gotówce według taryfy urzędowej.

(2) Właściciel klaczy, wpisanej do księgi stadnej, nie posiadający innego konia, jest wolny zupełnie od świadczeń podwodowych.

Art. 9. Grzywną do 3.000 zł karany będzie:

1) kto pokrywa klacz ogierem nie uznanym (art. 3 ust. (1);

2) kto dopuszcza do powstania warunków, przy których jest możliwe pokrycie klaczy ogierem nie uznanym;

3) kto nie zgłasza zarządowi gminy ogiera lub nie doprowadza go przed komisję kwalifikacyjną (art. 5 ust. (1).

Art. 10. (1) Orzecznictwo w sprawach o czyny karalne, przewidziane w ustawie niniejszej, należy do powiatowej władzy administracji ogólnej.

(2) W orzeczeniu skazującym władza administracyjna na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny oznaczy karę zastępczego aresztu — stosownie do art. 10 prawa o wykroczeniach.

(3) W przypadku pokrycia klaczy ogierem, do którego stosownie do art. 5 ust. (3) nie odnoszą się przepisy ust. (1) i (2) tegoż artykułu powiatowa władza administracji ogólnej w razie wydania orzeczenia karnego w myśl art. 9 pkt 1) lub 2) może zarządzić wytrzebienie ogiera na koszt i ryzyko właściciela.

Art. 11. Świadectwa uznania, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, uważa się za świadectwa uznania w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 12. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 13. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1934 r.

(2) Jednocześnie tracą moc obowiązującą: ustawa z dnia 23 stycznia 1925 r. o nadzorze państwowym nad ogierami i rejestracji klaczy zarodowych (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 113), ustawa z dnia 23 marca 1929 r. o opłatach od ogierów, nie posiadających świadectw uznania (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 247), ustawa z dnia 21 marca 1931 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 23 marca 1929 r. o opłatach od ogierów, nie posiadających świadectw uznania (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 339) oraz art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w zakresie administracji rolnictw i reform rolnych (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622).

(Dz. U. R. P. z dn. 6.VI.1946 r. nr 23, poz. 154).

DEKRET

z dnia 14 maja 1946 r.

o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego funkcjonariuszów państwowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1 — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Funkcjonariuszami państwowymi w rozumieniu niniejszego dekretu są urzędnicy i niżsi funkcjonariusze państwowej służby cywilnej, sędziowie, prokuratorowie oraz asesorowie i aplikanci sądowi, a nadto ci pracownicy przedsiębiorstw, zakładów i instytucyj państwowych, których stosunek służbowy ma charakter publiczno-prawny i nie jest unormowany odmiennie w przepisach szczególnych.

2. Przepisy niniejszego dekretu nie dotyczą profesorów i pomocniczych sił naukowych w państwowych szkołach akademickich oraz nauczycieli, jak również wojska i służby bezpieczeństwa publicznego, w tym Milicji Obywatelskiej, Straży Więziennej i Granicznej.

Art. 2. Stosunek służbowy i zasady zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych regulują przepisy prawne, obowiązujące w tym przedmiocie w dniu 1 września 1939 r. z późniejszymi zmianami, o ile przepisy niniejszego dekretu nie stanowią inaczej.

Art. 3. 1. Funkcjonariuszowi państwowemu zalicza się czas jego służby do dnia 1 września 1939 r., zaliczony lub zaliczalny według obowiązujących w tym przedmiocie przepisów prawnych.

2. Prawo do zaliczenia, określonego w ust. 1, traci funkcjonariusz państwowy, który nie zgłosił się ponownie do służby państwowej w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. najpóźniej w ciągu 3 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego dekretu lub od ustania przeszkody, uniemożliwiającej zgłoszenie się do służby.

3. Warunki i tryb zaliczenia do czasu służby okresu od dnia 1 września 1939 r. ustali rozporządzenie Rady Ministrów.

Art. 4. Władza służbowa może według swobodnego uznania bądź przyjąć ponownie do służby zgłaszającego się funkcjonariusza państwowego, bądź odmówić mu tego przyjęcia.

Art. 5. Odmowę ponownego przyjęcia zgłaszającego się funkcjonariusza państwowego uważa się za zwolnienie go ze służby z zachowaniem nabytych przezeń praw emerytalnych, co nie wyłącza dopuszczalności pozbawienia go tych praw w całości lub w części orzeczeniem dyscyplinarnym.

Art. 6. Jeżeli wskutek zmiany w organizacji władz i urzędów nie ma właściwej władzy służbowej lub jej działalność nie została wznowiona, właściwym dla sprawowania czynności władzy służbowej jest Prezes Rady Ministrów.

Art. 7. Funkcjonariuszowi państwowemu ani jego rodzinie nie służy prawo do uposażenia za okres od dnia 1 września 1939 r. do dnia ponownego objęcia służby państwowej.

Art. 8. Funkcjonariuszowi państwowemu przyjętemu po dniu 22 lipca 1944 r. do służby na stanowisko, do którego przywiązana jest wyższa grupa uposażenia, bez zaawansowania go do tej grupy, może władza służbowa przyznać dodatek wyrównawczy w wysokości różnicy między grupą uposażenia posiadaną, a przywiązaną do spełnianej funkcji oraz przynależne do tej funkcji dodatki.

Art. 9. Pracownik kontraktowy, zajmujący stanowisko urzędnika lub niższego funkcjonariusza państwowego, jest traktowany na równi z funkcjonariuszem państwowym, mianowanym na stałe, pod względem obciążeń z tytułu podatków i innych opłat publiczno prawnych oraz korzystania ze wszelkich świadczeń z wyjątkiem emerytalnych.

Art. 10. W okresie do dnia 31 grudnia 1947 r. właściwa władza naczelna może bez zachowania warunków i terminów, przewidzianych w odnośnych przepisach służbowych:

a) zmienić grupę uposażenia i stanowisko służbowe funkcjonariusza państwowego,
b) zwolnić go od egzaminu praktycznego,
c) przenieść w stan spoczynku,
d) zwolnić ze służby po uprzednim 3-miesięcznym wypowiedzeniu z zachowaniem przysługujących praw emerytalnych.

Art. 11. Przepis art. 10 nie zwalnia od obowiązku uzyskania zgody Prezesa Rady Ministrów w przypadkach, w których ta zgoda jest wymagana odnośnymi przepisami prawnymi.

Art. 12. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom — każdemu w jego zakresie działania.

Art. 13. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 29 grudnia 1945 r. Równocześnie traci moc obowiązującą dekret Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku

służbowego i zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 89).

2. Do czasu odmiennego unormowania pozostaje w mocy rozporządzenie Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o ustaleniu grup uposażenia do tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 90) wraz z późniejszymi jego zmianami.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Sprawiedliwości:
Leon Chajn

Minister Oświaty:
Czesław Wycech

w/z Minister Kultury i Sztuki:
Leon Kruczkowski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

Minister Leśnictwa:
Stanisław Tkaczow

w/z Minister Przemysłu:
Wacław Ciszewski

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Szlachelski

w/z Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Ludwik Grosfeld

w/z Minister Odbudowy:
Stefan Pietrusiewicz

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski

Minister Zdrowia:
Franciszek Litwin

Minister Poczt i Telegrafów:
Józef Putek

Minister Informacji i Propagandy:
Stefan Matuszewski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Czajkowski

(Dz. U. R. P. z dn. 5.VI. 1946 r. Nr 22, poz. 139).

87

ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW

z dnia 11 kwietnia 1946 r.

w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa.

Na podstawie art. 2 ust. 7 i art. 3 ust. 5 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ilekroć w niniejszym rozporządzeniu jest mowa o „ustawie" rozumie się przez to ustawę z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17).

2. Pod określeniem „właściwy minister" rozumie się ministra właściwego ze względu na rodzaj przedsiębiorstwa.

I. KOMISJE DO SPRAW UPAŃSTWOWIENIA PRZEDSIĘBIORSTW.

§ 2. Jako organa właściwych ministrów dla spraw przejmowania przedsiębiorstw na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego tworzy się Główną Komisję do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw oraz wojewódzkie komisje do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw.

§ 3. Ilekroć w niniejszym rozporządzeniu jest mowa o „Głównej Komisji" albo o „wojewódzkiej komisji", rozumie się przez to Główną Komisję do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw bądź wojewódzką komisję do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw.

§ 4. 1. Główna Komisja działa przy Centralnym Urzędzie Planowania, Wojewódzkie komisje działają przy urzędach wojewódzkich po jednej dla obszaru każdego województwa oraz dla m. stoł. Warszawy i Łodzi.

2. Zarządzenie Ministra Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania i ogłoszone w Monitorze Polskim, określi na obszarach Ziem Odzyskanych siedziby i teren działania wojewódzkich komisyj.

§ 5. Wydatki Głównej Komisji oraz wojewódzkich komisyj pokrywane są z budżetu Centralnego Urzędu Planowania.

§ 6. 1. W skład Głównej Komisji wchodzą: przewodniczący, powołany przez Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministów, zastępca przewodniczącego powołany przez Prezesa Centralnego Urzędu Planowania, oraz jako członkowie: delegaci wyznaczeni w liczbie 4 przez Prezesa Centralnego Urzędu Planowania, po 2 przez Ministrów: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu, Aprowizacji i Handlu oraz Ziem Odzyskanych, po jednym przez Ministrów: Administracji Publicznej, Sprawiedliwości, Żeglugi i Handlu Zagranicznego, Komunikacji, Zdrowia, Informacji i Propagandy, Leśnictwa, Odbudowy, Pracy i Opieki Społecznej, Poczt i Telegrafów oraz Spraw Zagranicznych.

2. Ponadto w skład Głównej Komisji wchodzi 10 członków wyznaczonych przez Prezydium Krajowej Rady Narodowej, 8 członków wyznaczonych przez Komisję Centralną Związków Zawodowych, 2 członków wyznaczonych przez Związek Rewizyjny Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej, 2 członków wyznaczonych przez Związek Gospodarczy Spółdzielni „Społem" oraz 2 członków wyznaczonych przez Związek Samopomocy Chłopskiej.

§ 7. 1. W skład wojewódzkiej komisji wchodzą: jako przewodniczący — delegat wyznaczony przez przewodniczącego Głównej Komisji, jako zastępca przewodniczącego — naczelnik wydziału przemysłowego odnośnego urzędu wojewódzkiego (Zarządu Miejskiego) m. st. Warszawy lub Łodzi) lub jego zastępca oraz jako członkowie — delegaci ministrów, wymienionych w § 6, 3 delegatów wojewódzkiej rady narodowej (w m. st. Warszawie i Łodzi — 3 delegatów miejskiej rady narodowej), 3 delegatów wojewódzkiej komisji związków zawodowych, 2 delegatów izby przemysłowo-handlowej, 2 delegatów właściwego miejscowego okręgu Związku Rewizyjnego Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej oraz 2 delegatów Związku Samopomocy Chłopskiej.

2. Skład wojewódzkich komisyj na terenach Ziem Odzyskanych określi zarządzenie Ministra Ziem Odzyskanych wydane w porozumieniu z właściwymi ministrami i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, ogłoszone w Monitorze Polskim.

§ 8. 1. Główna Komisja rozpatruje sprawy w zespole 5 osób pod przewodnictwem delegata właściwego ministra.

2. Jeżeli w sprawie właściwych jest dwóch lub więcej ministrów, przewodniczącego zespołu wyznacza przewodniczący Głównej Komisji spośród delegatów tych ministrów.

3. Przewodniczący Głównej Komisji wyznacza 4 członków zespołu: jednego spośród delegatów ministrów, jednego spośród delegatów Prezesa Centralnego Urzędu Planowania oraz 2 kolejno spośród innych członków Głównej Komisji.

§ 9. 1. Odwołania od postanowień Głównej Komisji, przewidziane w § 61, rozpatruje zespół odwoławczy Głównej Komisji, składający się z 11 osób pod przewodnictwem przewodniczącego Głównej Komisji lub jego zastępcy.

2. W skład zespołu odwoławczego wchodzi delegat właściwego ministra.

3. Przewodniczący Głównej Komisji wyznacza 2 członków zespołu odwoławczego spośród delegatów ministrów, 2 spośród delegatów Prezesa Centralnego Urzędu Planowania oraz 5 kolejno spośród innych członków Głównej Komisji.

4. Jeżeli w sprawie właściwych jest dwóch lub więcej ministrów, przewodniczący Głównej Komisji wyznacza spośród ich delegatów członków zespołu odwoławczego.

§ 10. Do ważności posiedzeń plenarnych Głównej Komisji wymagana jest obecność przewodniczącego albo jego zastępcy oraz przynajmniej połowy pozostałych członków Głównej Komisji.

§ 11. 1. Wojewódzka komisja rozpatruje sprawy w zespole złożonym z 7 osób pod przewodnictwem przewodniczącego wojewódzkiej komisji lub jego zastępcy. Jako członkowie wchodzą: delegat właściwego ministra, delegat Ministra Skarbu, delegat wojewódzkiej rady

narodowej, delegat wojewódzkiej komisji związków zawodowych oraz 2 innych członków wojewódzkiej komisji wyznaczonych kolejno przez przewodniczącego wojewódzkiej komisji.

2. Jeżeli w sprawie właściwych jest kilku ministrów, przewodniczący wojewódzkiej komisji winien do zespołu komisji powołać ponadto delegatów tych ministrów i w takiej samej liczbie innych członków komisji.

§ 12. Członek zespołu Głównej Komisji lub wojewódzkiej komisji powinien się wyłączyć z własnej inicjatywy lub na wniosek osób, biorących udział w postępowaniu:

a) jeżeli jest zainteresowany w wyniku sprawy;
b) w sprawie małżonka, krewnych lub powinowatych do czwartego stopnia włącznie oraz w sprawie osób związanych z nim z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli;
c) w sprawie, w której był lub jest pełnomocnikiem właściciela przedsiębiorstwa;
d) jeżeli brał udział w wydaniu zaskarżonego postanowienia;
e) w sprawie, z powodu której wdrożono przeciw niemu dochodzenie wstępne, postępowanie dyscyplinarne lub karno-sądowe.

§ 13. 1. W razie wyłączenia członka zespołu komisji i niemożności powołania innego członka, będącego delegatem tej samej władzy lub instytucji, przewodniczący komisji zawiadomi o tym bezzwłocznie władzę lub instytucję, która członka tego delegowała.

2. Do czasu wyznaczenia nowego delegata mogą być przedsiębrane tylko te czynności, które nie cierpią zwłoki.

§ 14. 1. Wojewódzka komisja właściwa jest do przeprowadzania postępowania dotyczącego:

a) przejścia na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego na zasadzie art. 2 ust. 1 i 3 ustawy wszystkich przedsiębiorstw z wyjątkiem przedsiębiorstw należących do kategoryj wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. A pkt. 1 — 9 oraz lit. C ustawy;
b) przejęcia na własność Państwa przedsiębiorstw na zasadzie art. 3 ust. 1 lit. A pkt 11, 13, 14, 16 i 17 oraz na zasadzie art. 3 ust. 3 lit. B ustawy.

Na żądanie właściwego ministra przewodniczący Głównej Komisji wyłączy spod właściwości wojewódzkiej komisji sprawy poszczególnych przedsiębiorstw i przekaże je do postępowania przewidzianego w § 30.

2. Miejscowo właściwa jest wojewódzka komisja, na której terenie działania położone jest przedsiębiorstwo.

3. Jeżeli przedsiębiorstwo ma kilka zakładów pracy, podlegających właściwości różnych wojewódzkich komisyj, właściwą do prowadzenia postępowania jest ta komisja, na której terenie znajduje się siedziba zarządu przedsiębiorstwa, o ile Główna Komisja, ze względu na celowość postępowania, nie przekaże sprawy innej wojewódzkiej komisji.

4. O wyznaczeniu innej komisji, o której mowa w ustępie poprzednim, oraz o wyłączeniu sprawy spod właściwości wojewódzkiej komisji (ust. 1) przewodniczący Głównej Komisji ogłasza w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym (Biuletynie Pełnomocnika Rządu dla Ziem Odzyskanych) właściwym dla siedziby zarządu przedsiębiorstwa.

5. Wszczęcie postępowania w wyznaczonej wojewódzkiej komisji nastąpić może nie wcześniej, niż po upływie 14 dni od daty ogłoszenia, określonego w poprzednim ustępie.

§ 15. Główna Komisja rozpoznaje:

1) w zespole 5 członków (§ 8):
a) sprawy, w których zgłoszone zostały prawa lub zarzuty, przewidziane w § 32;
b) zażalenia i odwołania od postanowień wojewódzkich komisyj;
c) spory kompetencyjne między wojewódzkimi komisjami;

2) w zespole odwoławczym (§ 9) odwołania od postanowień Głównej Komisji określone w § 61;

3) na plenarnym posiedzeniu sprawy przekazane w trybie określonym w § 62.

II. POSTĘPOWANIE.

A. Postępowanie przygotowawcze.

§ 16. Urzędy wojewódzkie (Zarządy Miejskie m. st. Warszawy i Łodzi) oraz izby przemysłowo-handlowe obowiązane są bezzwłocznie sporządzić spisy przedsiębiorstw, położonych na ich terenie działania, a podpadających pod przepis § 14, i przedłożyć je właściwej wojewódzkiej komisji.

§ 17. Na podstawie spisów, określonych w § 16, przewodniczący wojewódzkiej komisji sporządza bezzwłocznie wykazy przedsiębiorstw, które przechodzą albo podlegają przejęciu na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego.

§ 18. Przewodniczący Głównej Komisji wyda szczegółowe instrukcje, dotyczące sporządzania spisów przedsiębiorstw (§ 16) oraz ich wykazów (§ 17).

§ 19. Wszelkie władze, urzędy i instytucje państwowe oraz samorządowe, wojewódzkie rady narodowe, izby przemysłowo-handlowe, osoby prawne prawa publicznego, wojewódzkie komisje związków zawodowych i związki rewizyjne spółdzielni R. P. mogą składać w wojewódzkich komisjach wnioski o wszczęcie po-

stępowania, dotyczącego przejścia lub przejęcia na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego przedsiębiorstw, określonych w § 14.

§ 20. Wnioski te winny zawierać dokładne określenie nazwy i przedmiotu przedsiębiorstwa, miejsce jego położenia, dane uzasadniające wszczęcie postępowania oraz, w miarę możności, imię i nazwisko właściciela, jego obywatelstwo, narodowość i miejsce zamieszkania. Jeżeli właścicielem jest osoba prawna, należy podać w miarę możności imiona i nazwiska członków zarządu oraz udziałowców, ich obywatelstwo, narodowość i miejsce zamieszkania.

§ 21. Wnioski określone w § 19 przewodniczący wojewódzkiej komisji kieruje na posiedzenie niejawne wojewódzkiej komisji, która zarządza wpisanie przedsiębiorstwa do wykazu przedsiębiorstw (§ 17).

§ 22. 1. W przypadku oddalenia wniosku przewodniczący wojewódzkiej komisji zawiadamia o tym wnioskodawcę.

2. Od postanowienia wojewódzkiej komisji oddalającego wniosek służy odwołanie do Głównej Komisji w terminie 7-dniowym od daty doręczenia wnioskodawcy zawiadomienia.

§ 23. Wnioski niewłaściwie skierowane przekaże przewodniczący wojewódzkiej komisji właściwej komisji, zawiadamiając o tym wnioskodawcę.

B. Ogłaszanie wykazów i zgłaszanie zarzutów.

§ 24. Przewodniczący wojewódzkiej komisji ogłasza w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym (w Biuletynie Pełnomocnika Rządu dla Ziem Odzyskanych) wykazy przedsiębiorstw, sporządzone w myśl przepisów §§ 17 i 21.

§ 25. 1. Ogłoszenie winno zawierać:
a) nazwę i przedmiot przedsiębiorstwa;
b) miejsce jego położenia;
c) powołanie podstawy prawnej przejścia lub przejęcia ze wskazaniem, na czyją rzecz ma przejść własność przedsiębiorstwa;
d) w miarę możności — imię i nazwisko właściciela lub współwłaścicieli przedsiębiorstwa.

2. Nie mają znaczenia prawnego drobne niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstwa, jeżeli z całości ogłoszenia wynika, o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

3. W ogłoszeniu należy przytoczyć treść przepisów §§ 27 i 76.

§ 26. Jednocześnie z ogłoszeniem wykazu przewodniczący wojewódzkiej komisji ustanowi nadzór państwowy (§ 74) dla przedsiębiorstw, objętych wykazem, a nie znajdujących się już pod zarządem państwowym, osób prawnych prawa publicznego lub spółdzielni i związków spółdzielni.

§ 27. 1. Instrukcje wymienione w art. 3 ust. 2 ustawy mogą zgłosić do wojewódzkiej komisji swoje prawa do przedsiębiorstw objętych wykazem, a właściciele przedsiębiorstw mogą ponadto zgłosić zarzuty, że przedsiębiorstwo nie przechodzi albo nie podlega przejęciu na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego.

2. W imieniu związków samorządu terytorialnego i związków międzykomunalnych oraz wszelkich innych instytucyj, które w związku z wojną, rozpoczętą w dniu 1 września 1939 r., zostały rozwiązane lub utraciły faktyczną możność działania, mogą zgłaszać ich prawa wojewódzkie rady narodowe lub urzędy wojewódzkie, a w imieniu spółdzielni — związki rewizyjne spółdzielni R. P.

§ 28. Prawa lub zarzuty winny być zgłoszone w 30-dniowym terminie od daty ogłoszenia wykazu i poparte, w miarę potrzeby, dowodami.

§ 29. 1. Wykazy przedsiębiorstw, co do których nie zostały zgłoszone w terminie zarzuty, przewodniczący wojewódzkiej komisji przesyła właściwemu ministrowi za pośrednictwem przewodniczącego Głównej Komisji.

2. Do przedsiębiorstw tych stosuje się analogicznie przepis § 62.

§ 30. 1. Właściwy minister ogłasza w Monitorze Polskim wykazy przedsiębiorstw górniczych, przemysłowych, komunikacyjnych i telekomunikacyjnych:
1) przechodzących na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego na zasadzie art. 2 ustawy, a należących do kategorii przedsiębiorstw, wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. A pkt 1 — 9 oraz lit. C ustawy;
2) przejmowanych na własność Państwa na zasadzie art. 3 ust. 1 lit. A pkt 1 — 10, 12 i 15 oraz lit. C ustawy;
3) wyłączonych spod kompetencji wojewódzkich komisyj na zasadzie § 14 ust. 1.

2. Ogłoszenie winno zawierać dane określone w § 25 ust. 1 oraz przytoczenie treści przepisów §§ 27, 28, 32 i 76.

3. Przepis § 25 ust. 2 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 31. Jednocześnie z ogłoszeniem wykazu minister ustanowi nadzór państwowy dla przedsiębiorstw objętych wykazem, a nie znajdujących się pod zarządem państwowym lub pod zarządem instytucji, wymienionych w art. 3 ust. 2 ustawy.

§ 32. 1. Prawa i zarzuty co do przedsiębiorstw, objętych wykazem określonym w § 30, zgłasza się do Głównej Komisji.

2. Przepisy §§ 27 i 28 stosuje się odpowiednio.

§ 33. 1. O wpłynięciu zgłoszenia praw lub zarzutów (§ 32) przewodniczący Głównej Ko-

misji zawiadomi bezzwłocznie właściwego ministra, a w przypadku zgłoszenia praw przez związki samorządu terytorialnego, związki międzykomunalne lub w ich imieniu — również Ministra Administracji Publicznej lub Ministra Ziem Odzyskanych. W sprawach, dotyczących spółdzielni, zawiadamia się właściwego ministra oraz Związek Rewizyjny Spółdzielni R. P.

2. Termin posiedzenia do rozpoznania zgłoszonych praw lub zarzutów wyznacza się tak, aby między dniem doręczenia zawiadomienia, wskazanego w ust. 1, a dniem wyznaczonego posiedzenia upłynął co najmniej termin 30-dniowy.

C. Postępowanie wyjaśniające.

§ 34. Wykazy przedsiębiorstw, co do których zgłoszone zostały zarzuty (§ 28), ogłasza przewodniczący wojewódzkiej komisji w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym (Biuletynie Pełnomocnika Rządu dla Ziem Odzyskanych).

§ 35. 1. Ogłoszenie winno zawierać:

a) nazwę i przedmiot przedsiębiorstwa;
b) miejsce jego położenia;
c) w miarę możności — imię i nazwisko właściciela lub współwłaścicieli oraz miejsce ich zamieszkania;
d) miejsce i termin posiedzenia komisji oraz wezwanie do stawienia się na wyznaczone posiedzenie osób zainteresowanych z zaznaczeniem, że niestawiennictwo nie wstrzymuje postępowania.

2. Przepis § 25 ust. 2 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 36. 1. Termin posiedzenia wojewódzkiej komisji winien być wyznaczony tak, by między datą ogłoszenia wykazu a terminem posiedzenia upłynęło nie mniej niż 15 dni.

2. W razie odroczenia posiedzenia przewodniczący ogłasza na posiedzeniu termin nowego posiedzenia. W tym przypadku nie stosuje się przepisu § 34.

§ 37. Na posiedzeniu wojewódzkiej komisji mają prawo składać wyjaśnienia, zgłaszać wnioski i dowody, zmierzające do wyjaśnienia sprawy, właściciel przedsiębiorstwa, przedstawiciel miejskiej rady narodowej, przedstawiciel miejscowej rady związków zawodowych, zarządca przedsiębiorstwa i inne osoby, które wykażą swój interes prawny i uznane zostaną przez komisję za zainteresowane w sprawie.

§ 38. 1. W posiedzeniach niejawnych wojewódzkiej komisji biorą udział jedynie członkowie komisji wymienieni w § 11.

2. Wojewódzka komisja może przed wydaniem postanowienia zarządzić dochodzenie celem wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy.

§ 39. Posiedzeniem kieruje przewodniczący zespołu rozpoznającego sprawę.

§ 40. 1. Przewodniczący stwierdza na wstępie posiedzenia prawidłowość wyznaczenia i ogłoszenia terminu posiedzenia i obecność wszystkich członków zespołu rozpoznającego sprawę (§ 11).

2. W razie stwierdzenia braków w tym względzie przewodniczący odracza posiedzenie, wyznaczając termin następnego posiedzenia. Nieobecnych członków komisji zawiadamia przewodniczący o terminie następnego posiedzenia w sposób, jaki uzna za najbardziej celowy.

§ 41. Wojewódzka komisja zarządza przeprowadzenie postępowania dowodowego w takim zakresie, jaki uzna za konieczny dla należytego ustalenia, czy przedsiębiorstwo przechodzi albo podlega przejęciu na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego.

§ 42. Wszystkie władze, urzędy i instytucje prawa publicznego obowiązane są udzielić wojewódzkiej komisji na jej żądanie potrzebnych wyjaśnień i informacyj.

§ 43. 1. W sprawach wymagających wiadomości specjalnych, a zwłaszcza na żądanie właściciela przedsiębiorstwa, wojewódzka komisja przeprowadza dowód z przesłuchania biegłych.

2. O ile dowód z przesłuchania biegłych przeprowadzany jest na wniosek właściciela przedsiębiorstwa, przeprowadzenie tego dowodu następuje na koszt wnioskodawcy.

§ 44. W razie potrzeby dokonania czynności na terenie, podlegającym właściwości innej komisji wojewódzkiej, właściwa komisja może zwrócić się do niej o wykonanie w zakreślonym terminie oznaczonych czynności w drodze pomocy prawnej.

§ 45. 1. Z każdego posiedzenia spisuje się protokół, w którym winny być uwidocznione:

a) data i miejsce posiedzenia komisji;
b) skład osobowy komisji ze wskazaniem urzędów lub instytucyj, których są delegatami;
c) imiona i nazwiska innych osób ze wskazaniem, w jakim charakterze biorą udział w posiedzeniu;
d) dokładne określenie przedsiębiorstwa objętego postępowaniem;
e) wyniki i przebieg postępowania dowodowego;
f) treść zapadłego postanowienia z przytoczeniem krótkiego uzasadnienia;
g) oznaczenie, czy postanowienie zapadło jednomyślnie, czy też większością głosów.

2. Członkowie komisji, którzy zostali przegłosowani, mogą zgłosić do protokołu swoje zdanie odrębne z uzasadnieniem.

3. Zeznanie świadka winno być na posiedzeniu odczytane i przez niego podpisane.

§ 46. W przypadku wniesienia pozwu o własność przedsiębiorstw, określonych w art. 2 ust. 4 ustawy, przed wydaniem postanowienia przez właściwą komisję o przejęciu przedsiębiorstwa na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego komisja zawiesi postępowanie do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy, o ile przedsiębiorstwo, będące przedmiotem sporu, nie ulega przejęciu na własność Państwa na mocy art. 3 ust. 1 ustawy.

D. Postanowienia wojewódzkich komisyj.

§ 47. Na podstawie wyniku postępowania wojewódzka komisja wydaje postanowienie:

a) o skreśleniu przedsiębiorstwa z wykazu (§ 17) albo

b) o przedstawieniu właściwemu ministrowi wniosku o wydanie orzeczenia o przejściu lub przejęciu przedsiębiorstwa na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego.

§ 48. Postanowienia zapadają zwykłą większością głosów członków zespołu rozpoznającego sprawę; głosowanie jest imienne. Członek komisji nie może wstrzymać się od głosowania, przewodniczący głosuje ostatni. W razie równości głosów rozstrzyga zdanie, za którym opowiedział się przewodniczący.

§ 49. 1. Postanowienia, określone w § 47, przewodniczący wojewódzkiej komisji ogłasza niezwłocznie w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym (Biuletynie Pełnomocnika Rządu dla Ziem Odzyskanych).

2. Ogłoszenie winno zawierać oznaczenie przedsiębiorstwa (§ 25), sentencję postanowienia oraz pouczenie o trybie zaskarżenia (§§ 50 i 52).

§ 50. Od postanowień wojewódzkiej komisji mogą właściciele przedsiębiorstw oraz osoby, urzędy i instytucje, wymienione w §§ 19 i 27, wnieść odwołanie do Głównej Komisji w zawitym terminie 14-dniowym od daty ogłoszenia postanowienia w wojewódzkim Dzienniku Urzędowym (Biuletynie Pełnomocnika Rządu dla Ziem Odzyskanych).

§ 51. Akta spraw, w których zapadło postanowienie, określone w § 47 pkt b, niezaskarżone w trybie § 50, przesyła przewodniczący wojewódzkiej komisji właściwemu ministrowi za pośrednictwem przewodniczącego Głównej Komisji.

E. Odwołanie.

§ 52. Odwołanie wnosi się do wojewódzkiej komisji, która wydała zaskarżone postanowienie. Komisja ta odwołanie wraz z aktami sprawy i ewentualnymi wyjaśnieniami przewodniczącego wojewódzkiej komisji przesyła bezzwłocznie do Głównej Komisji i zawiadamia o wpłynięciu odwołania właściwego ministra.

§ 53. Odwołanie winno zawierać: oznaczenie zaskarżonego postanowienia oraz osoby, która wnosi odwołanie, z podaniem jej adresu, i zwięzłe wyłożenie podstaw odwołania.

§ 54. 1. Wojewódzka komisja odrzuci odwołanie wniesione po terminie lub wniesione przez osoby nieuprawnione (§ 50).

2. Od postanowienia, odrzucającego odwołanie, służy zażalenie do Głównej Komisji w terminie 7-dniowym od daty zwrócenia skarżącemu odrzuconego odwołania.

F. Postępowanie przed Główną Komisją.

§ 55. Główna Komisja rozpoznaje sprawy na posiedzeniach jawnych z wyłączeniem spraw, określonych w §§ 15 pkt 1 c) i pkt 3, 22 i 54, które rozpatrywane są na posiedzeniach niejawnych.

§ 56. 1. Wezwanie na jawne posiedzenie Głównej Komisji następuje przez ogłoszenie w Monitorze Polskim.

2. Ogłoszenie zarządza przewodniczący Głównej Komisji.

§ 57. Przepisy §§ 35 — 46 i 48 stosuje się odpowiednio do postępowania przed Główną Komisją.

§ 58. Główna Komisja może uchylić zaskarżone postanowienie wojewódzkiej komisji i przekazać sprawę tej komisji do ponownego rozpoznania albo też zaskarżone postanowienie zatwierdzić lub zmienić.

§ 59. W sprawach, w których zostały zgłoszone prawa lub zarzuty (§ 32), Główna Komisja wydaje postanowienie o skreśleniu przedsiębiorstwa z wykazu (§30) lub o oddaleniu zgłoszonych praw lub zarzutów.

§ 60. 1. Postanowienie Głównej Komisji ogłasza na posiedzeniu przewodniczący zespołu rozpoznającego sprawę.

2. O treści postanowienia, zapadłego na posiedzeniu niejawnym, przewodniczący zespołu rozpoznającego sprawę zawiadamia właściwą wojewódzką komisję, właściwego ministra oraz osobę, urząd lub instytucję, która wniosła odwołanie.

§ 61. Od postanowienia Głównej Komisji, oddalającego zgłoszone w trybie art. 32 prawa lub zarzuty, mogą osoby, urzędy lub instytucje, wymienione w § 27, wnieść odwołanie do zespołu odwoławczego Głównej Komisji w zawitym terminie 14-dniowym od daty ogłoszenia postanowienia (§ 60 ust. 1).

§ 62. 1. Właściwy minister może niezaskarżone postanowienie wojewódzkiej komisji oraz

postanowienie Głównej Komisji o skreśleniu przedsiębiorstwa z wykazu (§ 59) lub oddalające wniosek o wpisanie do wykazu (§ 22) przekazać Głównej Komisji do ponownego rozpoznania na posiedzeniu plenarnym.

2. Wniosek właściwego ministra winien być skierowany do Głównej Komisji w terminie 2-miesięcznym od daty wydania postanowienia.

§ 63. Przewodniczący Głównej Komisji z własnej inicjatywy lub na wniosek zespołu rozpatrującego sprawę Głównej Komisji lub zespołu odwoławczego Głównej Komisji występuje do Głównej Komisji o rozstrzygnięcie na posiedzeniu plenarnym wątpliwości, nasuwających się w związku z wykładnią lub stosowaniem przepisów ustawy.

§ 64. Posiedzenia plenarne Głównej Komisji zwołuje przewodniczący Głównej Komisji.

§ 65. Postanowienia Głównej Komisji o skreśleniu przedsiębiorstwa z wykazu, przewidzianego w § 17, ogłasza przewodniczący wojewódzkiej komisji w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym (Biuletynie Pełnomocnika Rządu dla Ziem Odzyskanych), a postanowienia o skreśleniu przedsiębiorstwa z wykazu, przewidzianego w § 30, ogłasza właściwy minister w Monitorze Polskim.

III. Orzeczenie ministra o przejściu lub przejęciu przedsiębiorstwa na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego.

§ 66. 1. Właściwy minister wydaje orzeczenie o przejściu na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego w myśl art. 2 ustawy oraz o przejęciu w myśl art. 3 ustawy na własność Państwa przedsiębiorstw na podstawie:

a) wykazów nadesłanych przez wojewódzkie komisje zgodnie z § 29;
b) wykazów ogłoszonych zgodnie z § 30 odnośnie przedsiębiorstw, co do których nie zgłoszono praw lub zarzutów w sposób, określony w § 32;
c) niezaskarżonych w terminie postanowień wojewódzkich komisyj, wydanych zgodnie z § 47 pkt b);
d) niezaskarżonych postanowień Głównej Komisji lub postanowień zespołu odwoławczego Głównej Komisji, których treścią jest stwierdzenie, że odnośne przedsiębiorstwo przechodzi na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego na zasadzie art. 2 lub ulega przejęciu na własność Państwa na zasadzie art. 3 ustawy;
e) postanowień Głównej Komisji, wydanych w trybie, przewidzianym w § 62.

2. Jeżeli w sprawie właściwych jest dwóch lub więcej ministrów, orzeczenie o przejściu lub przejęciu przedsiębiorstwa wydają łącznie właściwi ministrowie.

§ 67. 1. Orzeczenie ministra zawiera:

a) nazwę i przedmiot przedsiębiorstwa;
b) miejsce jego położenia;
c) wskazanie przepisu ustawy, na zasadzie którego orzeczenie zostaje wydane, z tym, że w przypadku, przewidzianym w § 46, umieszcza się wzmiankę, że przepis ustawy, na którego zasadzie orzeczenie zostaje wydane, powołuje się tymczasowo aż do rozstrzygnięcia sporu o własność przedsiębiorstwa;
d) wskazanie, na czyją rzecz następuje przejście lub przejęcie przedsiębiorstwa.

2. Orzeczenie to ogłasza właściwy minister w Monitorze Polskim.

3. Przepis § 25 ust. 2 ma odpowiednie zastosowanie.

IV. Przejęcie przedsiębiorstwa.

§ 68. Przedsiębiorstwo, przejęte w myśl art. 3 ustawy, przechodzi na własność Państwa z dniem ogłoszenia orzeczenia.

§ 69. Jednocześnie z ogłoszeniem orzeczenia o przejściu lub przejęciu przedsiębiorstwa w myśl art. 2 lub 3 ustawy właściwy minister zarządzi objęcie przedsiębiorstwa i wyznaczy w tym celu odpowiednie osoby lub organizacje gospodarcze.

§ 70. 1. Wyznaczone osoby lub organizacje gospodarcze (§ 69) ogłoszą w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym (Biuletynie Pełnomocnika Rządu dla Ziem Odzyskanych) termin sporządzenia protokółu zdawczo - odbiorczego przedsiębiorstwa, objętego orzeczeniem ministra (§ 67).

2. Ogłoszenie winno zawierać:

a) nazwę i przedmiot przedsiębiorstwa;
b) miejsce jego położenia;
c) w miarę możności — imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania właściciela lub współwłaścicieli;
d) miejsce i termin sporządzenia protokółu zdawczo-odbiorczego;
e) wezwanie właściciela przedsiębiorstwa do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokółu zdawczo-odbiorczego.

3. Przepis § 25 ust. 2 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 71. Protokół zdawczo-odbiorczy sporządza w 4 egzemplarzach osoba lub organizacja gospodarcza, określona w § 69, z osobą, pod zarządem której znajduje się przejmowane przedsiębiorstwo. Jeżeli w sporządzeniu powyższego protokółu bierze udział właściciel przedsiębiorstwa, może on do protokółu zgłosić swoje uwagi i zarzuty. Osoba lub organizacja gospo-

darcza sporządzająca protokół winna, w miarę możności, w protokóle oświadczyć się co do zgłoszonych uwag i zarzutów.

§ 72. 1. Protokół zdawczo-odbiorczy powinien zawierać:

a) powołanie się na ogłoszenie, określone w § 70, z podaniem daty Wojewódzkiego Dziennika Urzędowego (Biuletynu Pełnomocnika Rządu dla Ziem Odzyskanych), w którym ogłoszenie nastąpiło;
b) dokładny opis przedsiębiorstwa;
c) wymienienie wszystkich składników majątkowych przedsiębiorstwa;
d) opis urządzeń technicznych przedsiębiorstwa;
e) spis inwentarza przedsiębiorstwa;
f) wierzytelności, prawa i zobowiązania przedsiębiorstwa.

2. O ile w przedsiębiorstwie znajdują się składniki majątkowe (np. maszyny, urządzenia), które zostały przeniesione do tego przedsiębiorstwa bez tytułu prawnego po dniu 1 września 1939 r. z innego przedsiębiorstwa lub od osoby nie podpadającej pod przepis art. 2 ust. 1 i 3 ustawy, należy o tym uczynić odpowiednią wzmiankę w protokóle zdawczo-odbiorczym.

3. Wzmianka winna zawierać szczegółowe wymienienie składników majątkowych, ich opis oraz wskazanie skąd, kiedy i na jakiej zasadzie składniki te zostały do przedsiębiorstwa wniesione. Właściciele tych składników majątkowych otrzymują odszkodowanie na tych samych zasadach, co wierzyciele przedsiębiorstwa (art. 6 ust. 2 ustawy).

4. Właściciele składników majątkowych, określonych w ust. 2 niniejszego paragrafu, mogą brać udział w sporządzaniu protokółu zdawczo-odbiorczego (§ 71).

§ 73. Z chwilą przejęcia przedsiębiorstwa ustaje ustanowiony nad nim nadzór państwowy.

V. Nadzór Państwowy.

§ 74. Wprowadzony na podstawie § 26 lub § 31 nadzór państwowy nad przedsiębiorstwem powołany jest do strzeżenia majątku przedsiębiorstwa. Czynności zwykłego zarządu przedsiębiorstwa oraz prowadzenie przedsiębiorstwa w ramach normalnej gospodarki należą do osób, które te czynności wykonywały przed ustanowieniem nadzoru państwowego.

VI. Przepisy końcowe.

§ 75. 1. Właściciel przedsiębiorstwa, który bierze udział w postępowaniu, toczącym się na zasadzie niniejszego rozporządzenia, obowiązany jest obrać sobie miejsce zamieszkania dla doręczeń na terenie Państwa Polskiego lub ustanowić pełnomocnika, mającego siedzibę w kraju.

2. W razie nieobrania takiego miejsca zamieszkania lub nieustanowienia pełnomocnika wszelkie wezwania i zawiadomienia, podlegające doręczeniu w myśl przepisu niniejszego rozporządzenia, pozostawia się w aktach. Pozostawienie to ma skutki doręczenia.

§ 76. Uprawnienia, przysługujące na podstawie przepisu niniejszego rozporządzenia właścicielowi przedsiębiorstwa, przysługują w razie jego nieobecności krewnym w linii prostej (zstępnym i wstępnym, również dzieciom nieślubnym), rodzeństwu, małżonkowi, tudzież osobom sprawującym zarząd przedsiębiorstwa nieobecnego właściciela.

§ 77. Zarządy osób prawnych, będących właścicielami przedsiębiorstw, przejętych na własność Państwa na zasadzie art. 3 ustawy, reprezentują interesy tych osób prawnych do czasu wypłaty odszkodowania za przejęte przedsiębiorstwo.

§ 78. W postępowaniu, określonym niniejszym rozporządzeniem, mają odpowiednie zastosowanie art. 36 — 43 i 49 — 67 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnym.

§ 79. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrom: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu, Aprowizacji i Handlu, Ziem Odzyskanych, Administracji Publicznej, Sprawiedliwości, Żeglugi i Handlu Zagranicznego, Komunikacji, Zdrowia, Informacji i Propagandy, Leśnictwa, Odbudowy, Pracy i Opieki Społecznej, Poczt i Telegrafów oraz Spraw Zagranicznych.

§ 80. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Obrony Narodowej:
Marian Spychalski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Sprawiedliwości:
Leon Chajn

w/z Minister Oświaty:
Halina Kuczkowska

Minister Kultury i Sztuki:
Władysław Kowalski

(Dz. U.R.P. z dn. 22.V.1946 r. Nr 17, poz. 114).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk
Minister Leśnictwa:
Stanisław Tkaczow
w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski
w/z Minister Przemysłu:
Wacław Ciszewski
Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski
Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski
Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski
w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski
Minister Zdrowia:
Franciszek Litwin
Minister Poczt i Telegrafów:
Józef Putek
Minister Informacji i Propagandy:
Stefan Matuszewski
w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Jan Wasilewski

88

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 24 kwietnia 1946 r.

w sprawie ograniczenia obrotu mięsem, jego przetworami oraz tłuszczami zwierzęcymi.

Na podstawie art. 3 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 25 października 1944 r. o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz U. R. P. Nr 9, poz. 49), zmienionego dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 63), zarządzam, co następuje:

§ 1. Zabrania się dokonywania wszelkich obrotów mięsem i jego przetworami (potrawy, wędliny i konserwy mięsne) oraz tłuszczami zwierzęcymi, otrzymywanymi z uboju zwierząt rzeźnych (słonina, łój, sadło, boczek, smalec), w środy, czwartki i piątki każdego tygodnia (dni bezmięsne) w przedsiębiorstwach gastronomicznych, gospodnich, stołówkach, sklepach żywnościowych i rzeźniczych, straganach oraz wszelkich przedsiębiorstwach handlowych.

§ 2. Zakaz powyższy nie dotyczy obrotu mięsem, tłuszczami i potrawami z drobiu, królików i dziczyzny.

§ 3. W dniach, nie objętych zakazem, wolno sprzedawać w celach konsumpcyjnych potrawy z mięsa i jego przetworów (§ 1) o wadze maksymalnej 100 g, przy czym jednej osobie można podać tylko jedno danie z mięsa lub jego przetworów.

§ 4. Wszystkie potrawy z mięsa lub jego przetworów, sprzedawane w przedsiębiorstwach gastronomicznych lub gospodnich, powinny być uwidocznione w jadłospisie.

Jadłospis należy umieścić w widocznym miejscu.

Jadłospis nie może obejmować więcej niż 4 dania z mięsa lub jego przetworów.

§ 5. W dniach bezmięsnych zezwala się na ubój zwierząt rzeźnych, a także na przewóz mięsa i jego przetworów, jeżeli inne przepisy prawne nie zawierają ograniczeń w tym względzie.

Składowanie mięsa i jego przetworów w dni bezmięsne odbywać się może jedynie w pomieszczeniach niedostępnych dla odbiorców.

§ 6. Przetwórnie i warsztaty przerobu mięsa mogą być czynne w dni bezmięsne, jeżeli w tych dniach nie są dostępne dla odbiorców.

§ 7. Stołówki mogą otrzymywać w dni bezmięsne podroby, pochodzące z uboju zwierząt ze świadczeń rzeczowych, i wydawać potrawy z tych podrobów.

§ 8. Minister Aprowizacji i Handlu może wyznaczyć inne dni tygodnia jako bezmięsne zamiast wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, jeżeli szczególne względy gospodarcze będą za tym przemawiać. Powyższe uprawnienia może Minister Aprowizacji i Handlu przekazać wojewodom.

§ 9. Winni naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia (sprzedawca, nabywca, konsument) będą karani w myśl art. 11 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 25 października 1944 r. o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 49), zmienionego dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 63), aresztem do 6 miesięcy i grzywną do 500.000 zł lub jedną z tych kar przez władze administracji ogólnej I instancji. Ponadto orzec można przepadek przedmiotów, wprowadzonych do obrotu lub przeznaczonych do spożycia wbrew przepisom niniejszego rozporządzenia. Przedmioty te przeznacza się na reglamentowane wyżywienie ludności.

Trzykrotne ukaranie stanowi podstawę do odebrania koncesji na prowadzenie przedsiębiorstwa na podstawie art. 126 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468).

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1946 r. w sprawie ograniczenia spożycia potraw mięsnych w przedsiębiorstwach przemysłu gastronomicznego i gospodniego oraz ograniczenia obrotu handlowego mięsem i jego przetworami, pochodzącymi z uboju zwierząt rzeźnych (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 68).

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

(Dz. U.R.P. z dn. 23.V 1946 r. Nr 18, poz. 121).

89

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 10 maja 1946 r.

o przemiale zbóż i o opłatach przemiałowych.

Na podstawie art. 3 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 25 października 1944 r. o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 49), zmienionego dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 63), zarządzam, co następuje:

§ 1. Przemiał zbóż może odbywać się wyłącznie na zasadach podanych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 2. 1. Ustala się następującą najniższą dopuszczalną wysokość procentową przemiału:

a) dla żyta — 90%,
b) dla pszenicy — 80%,
c) dla jęczmienia i innych zbóż na kaszę — 70%.

2. Minister Aprowizacji i Handlu może:

a) zezwolić na przemiał procentowo niższy, aniżeli wskazany w ust. 1; przemiał ten będzie dokonywany w określonych młynach i dla ściśle określonych celów (wyżywienie dzieci, chorych itp.),
b) określić uprawnionych do sprzedaży mąki pochodzącej z takiego przemiału.

§ 3. Rozkurz wraz z doczyszczeniem zboża nie może być wyższy niż 4% przemielonego zboża.

§ 4. 1. Wszelkie produkty uboczne, pochodzące z przemiału, jak otręby, łuski i inne odpadki, podlegają wraz z produktami głównymi przemiału wydaniu właścicielowi zboża, oddanego do przemiału, z zastrzeżeniem przepisów §§ 5 i 6.

2. Produkty główne i uboczne, pochodzące z przemiału zboża na zlecenie państwowych władz aprowizacyjnych, stanowią własność Państwa.

§ 5. 1. Przedsiębiorstwa młynarskie pobierają za przemiał (przemiał zwykły) opłaty tylko w naturze (miarki) i w wysokości:

a) od 100 kg przemielonego żyta — 14 kg ziarna,
b) od 100 kg innego zboża — 16 kg ziarna.

2. Przedsiębiorstwa młynarskie obowiązane są odstąpić na rzecz Państwa do dyspozycji Ministerstwa Aprowizacji i Handlu po cenach urzędowych:

a) z każdych pobranych 14 kg (ust. 1 pkt a)— 4 kg,
b) z każdych pobranych 16 kg (ust. 1 pkt b)— 6 kg.

3. Resztę zboża, pochodzącego z opłat w naturze, po przekazaniu części należnej Państwu (ust. 2), obowiązane są przedsiębiorstwa mły-

narskie odstąpić do dyspozycji Ministerstwa Aprowizacji i Handlu po cenach wolnorynkowych, ustalonych przez wojewódzkie komisje notowań cen.

§ 6. 1. Rolnikom (posiadaczom gospodarstw rolnych) służy prawo przemiału ulgowego na podstawie zezwolenia właściwego zarządu gminnego w wysokości 100 kg zboża na jedno gospodarstwo miesięcznie lub 300 kg jednorazowo kwartalnie.

2. Zarząd gminny prowadzi rejestr wydanych zezwoleń na przemiał ulgowy z załączonymi do niego odpisami udzielonych zezwoleń.

3 Opłaty w naturze (miarki) za przemiał ulgowy wynoszą:

a) od 100 kg żyta — 11 kg ziarna,

b) od 100 kg innego zboża — 13 kg ziarna.

4. Przedsiębiorstwa młynarskie obowiązane są odstąpić na rzecz Państwa do dyspozycji Ministerstwa Aprowizacji i Handlu po cenach urzędowych:

a) z każdych pobranych 11 kg (ust. 3 pkt a)— 4 kg ziarna,

b) z każdych pobranych 13 kg (ust. 3 pkt b)— 6 kg ziarna.

5. Przepis § 5 ust. 3 co do reszty zboża pochodzącego z miarek należnych przedsiębiorstwu młynarskiemu stosuje się odpowiednio.

§ 7. 1. Najwyższe dopuszczalne opłaty za przemiał zboża na zlecenie władz aprowizacyjnych (przemiał urzędowy) wynoszą:

a) od 100 kg żyta lub pszenicy przy przemiale na mąkę razową 96% — zł 80,

b) od 100 kg żyta przy przemiale na mąkę 90% i 6 kg otrąb — zł 80,

c) od 100 kg jęczmienia lub innego zboża przy przemiale na kaszę 70% i 26 kg otrąb — zł 80,

d) od 100 kg żyta lub pszenicy przy przemiale na mąkę pytlową 80% i 16 kg otrąb — zł 80.

2. Przedsiębiorstwa młynarskie obowiązane są w pierwszej kolejności do przemiału zboża na zlecenie władz aprowizacyjnych.

3. Minister Aprowizacji i Handlu może wyżej wymienioną opłatę za przemiał obniżyć dla poszczególnych kategorii młynów, które ze względu na wysoki stopień zmechanizowania produkcji bądź inne warunki lokalne mają niższą rzeczywistą kalkulację kosztów przemiału.

§ 8. Minister Aprowizacji i Handlu ustala:

1) tryb zgłaszania i zakupywania miarek oraz zapłaty za nie,

2) tryb przyjmowania do przemiału zboża od władz wojskowych i sposób rozrachunku z tymi władzami.

§ 9. 1. Przedsiębiorstwa młynarskie obowiązane są prowadzić prawidłowe księgi handlowe oraz specjalne księgi przemiału z uwidocznieniem:

a) nazwiska i adresu osób, które oddały zboże do przemiału,

b) rodzaju zbóż i procentu przemiału,

c) ilości zboża przyjętego do zwykłego (§ 5), ulgowego (§ 6) i urzędowego (§ 7) przemiału,

d) ilości zboża przyjętego do przemiału od wojska,

e) kwoty pobranych opłat przemiałowych w gotówce (§ 7),

f) opłat pobranych w naturze z podziałem na części miarek pobranych na rzecz Państwa oraz na rzecz młyna,

g) rozkurzu,

h) ilości wytworzonych produktów głównych i ubocznych, stanowiących własność Państwa.

2. Przedsiębiorstwa młynarskie obowiązane są przechowywać dowody, uzasadniające księgowanie pozycji księgowych, wskazanych w ust. 1 lit. c.

§ 10. Kontrolę nad wykonaniem niniejszego rozporządzenia i zarządzeń wydanych na jego podstawie przeprowadzają urzędy wojewódzkie przez swych kontrolerów i przez obywatelskie komisje kontrolne, których tryb powoływania ustali Minister Aprowizacji i Handlu.

§ 11. Minister Aprowizacji i Handlu może ustalić co do przedsiębiorstw młynarskich nie prowadzących ksiąg handlowych lub przemiałowych prawidłowo lub rzetelnie ryczałtową ilość zboża, która ma być zdawana miesięcznie, jako część miarek przypadającą na rzecz Państwa po cenach urzędowych. Uprawnienia swoje wynikające z powyższego przepisu Minister Aprowizacji i Handlu może przekazać władzom podległym.

§ 12. Upoważnia się Ministra Aprowizacji i Handlu do wprowadzenia ograniczeń przemiału, jeżeli tego będzie wymagała akcja ściągania świadczeń rzeczowych zbóż.

§ 13. Kto wykracza przeciw przepisom niniejszego rozporządzenia lub zarządzeń wydanych na jego podstawie, podlega karze z art. 11 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 25 października 1944 r. o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 49 i Nr 12, poz. 63).

§ 14. Uchyla się rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów wydane przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w przedmiocie przemiału zbóż.

§ 15. Do czasu wydania wykonawczych zarządzeń na podstawie niniejszego rozporządzenia utrzymuje się w mocy zarządzenia Ministra Aprowizacji i Handlu wydane na podstawie rozporządzeń Prezesa Rady Ministrów w sprawie przemiału zbóż.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

(Dz. U.R.P. z dn. 7.VI.1946 r. Nr 24, poz. 156).

90

OKÓLNIK Nr 9.

z dnia 15 maja 1946 r.

(Nr PR/I/III-3)

w sprawie przeprowadzenia kwalifikacji polowej ziemiopłodów w r. 1946.

Kwalifikacja polowa ziemiopłodów zostanie przeprowadzona w r. b. na zasadzie „Przepisów i Regulaminu Kwalifikowania Materiału Siewnego" z 1938 r., wydanych przez Sekcję Centralną do Spraw Nasiennictwa Związku Izb i Organizacyj Rolniczych Rzeczypospolitej Polskiej.

Kwalifikowanie materiału siewnego przeprowadzają Izby Rolnicze przez swe działy nasiennictwa, przy współpracy Stacyj Oceny Nasion oraz Stacyj Ochrony Roślin. Celem kwalifikowania materiału siewnego jest:

a) ogólne podniesienie poziomu produkcji roślinnej i wzmożenie ekonomiczne siły rolnictwa przez ułatwienie stosowania materiału siewnego o wyższej wartości użytkowej,

b) zabezpieczenie interesu nabywcy przez zorientowanie go co do nabycia materiału siewnego o sprawdzonej wysokiej wartości siewnej, za którą gwarantuje wytwórca, ponosząc równocześnie obowiązek rzetelnej i akuratnej dostawy,

c) zabezpieczenie interesów wytwórcy przez ochronę jego praw na podstawie istniejących ustaw lub umów oraz przez wyróżnienie zakwalifikowanego materiału siewnego widomym znakiem.

Kwalifikowanie materiału siewnego jest akcją dobrowolną, przeprowadzaną wyłącznie na podstawie zgłoszeń dokonanych przez Państwowe Zakłady Hodowli Roślin, prywatne firmy hodowlano-nasienne, jak również przez Związek Gospodarczy Spółdzielni R. P. „Społem" i jego oddziały oraz firmy rozprowadzające, o ile posiadają umowy plantacyjne, zatwierdzone przez właściwe Izby Rolnicze.

Zgłoszenia ziemiopłodów do zakwalifikowania mogą również dokonywać plantatorzy wprost do Izby Rolniczej lub za pośrednictwem właściwego Powiatowego Biura Rolnego. Zgłoszeń należy dokonywać na przepisowych formularzach.

Jeśli plantator zgłaszający swą plantację do zakwalifikowania nie posiada umowy plantacyjnej, winien przy pierwszej inspekcji udowodnić rachunkiem, listem przewozowym, zaświadczeniem kwalifikacji zeszłorocznej względnie zaświadczeniem hodowcy właściwość odmianową i stopień odsiewu swej plantacji.

Termin zgłoszeń wszystkich ziemiopłodów do zakwalifikowania upływa z dniem 1 czerwca b. r. W wypadkach zasługujących na uwzględnienie mogą Izby Rolnicze przyjmować zgłoszenia późniejsze, z tym jednak zastrzeżeniem, by późniejsze zgłoszenie nie uniemożliwiało przeprowadzenia inspekcji polowej w czasie właściwym.

Po dokonaniu inspekcji polowej komisja kwalifikacyjna spisze protokół kwalifikacyjny w jednym egzemplarzu na przepisanym formularzu oraz zaświadczenie tymczasowej kwalifikacji w 3-ch egzemplarzach, z czego 2 egzemplarze wręczy plantatorowi, a jeden egzemplarz odsyła do właściwej Izby Rolniczej. Plantator zatrzymuje jedno zaświadczenie tymczasowej kwalifikacji u siebie, drugie zaś przedkłada Gromadzkiej Komisji Dostaw, celem zaliczenia mu zakwalifikowanych ziemiopłodów na poczet świadczeń rzeczowych.

Opłaty za kwalifikację ziemiopłodów wynoszą 40 zł od hektara, a ponosi je w całości plantator. W wypadkach wyjątkowych Izby Rolnicze mają prawo zastosowania zniżki.

Komisje kwalifikacyjne pouczą plantatorów, że kwalifikacja ostateczna może nastąpić dopiero po nadesłaniu zaświadczenia właściwej

Stacji Oceny Nasion o wyniku analizy próbki ziarna lub kłębów roślin zakwalifikowanych polowo.

Kwalifikację poszczególnych ziemiopłodów przeprowadzić należy według następujących zasad:

Zboża kwalifikuje się do pierwszego odsiewu włącznie. Kwalifikacji podlegają jedynie odmiany wiadome, hodowli polskiej lub zagranicznej, o ile zostały one dopuszczone do kwalifikowania. Przy prosie i gryce dopuszczalne jest również kwalifikowanie w stopniu — odsiew kwalifikowany, jednak jedynie przy materiale odmianowo jednolitym.

Strączkowe i motylkowe pastewne kwalifikuje się: groch, peluszkę, wykę ozimą (piaskową, kosmatą — Vitia villosa), wykę siewną (Vitia sativa), bobik, soję, łubin o małej zawartości alkoloidów, tzw. słodki), koniczynę czerwoną, białą i szwedzką, inkarnatkę, lucernę siewną i chmielową, esparcetę i nostrzyk. Gatunki posiadające odmiany hodowlane kwalifikuje się do pierwszego odsiewu włącznie. Gatunki miejscowe, nie posiadające odmian hodowlanych — kwalifikować można jako — odsiew kwalifikowany.

Trawy. Kwalifikacji podlegają: kostrzewa łąkowa, czerwona i trzcinowata, kupkówka, wyczyniec łąkowy, mietlica biaława, mozga trzcinowata, owsik złocisty, rajgras angielski, włoski, westerwoldzki (holenderski) i francuski, grzebienica, stokłosa bezostna, tymotka, bekmania, wiechlina łąkowa i błotna (Poa serotina). Trawy zasiane na podstawie umów plantacyjnych z hodowcami polskimi kwalifikować należy jako oryginalne, a plantacje odpowidające normom, lecz nie posiadające umów plantacyjnych, jako odsiew kwalifikowany.

Przemysłowe (oleiste i włókniste). Kwalifikacji podlegają: rzepak ozimy i jary, rzepik ozimy i jary, mak, słonecznik, len, konopie i gorczyca. Odmiany hodowlane kwalifikuje się do pierwszego odsiewu włącznie, odmiany pozostałe jako — odsiew kwalifikowany.

Okopowe pastewne, jak burak pastewny, marchew pastewna i brukiew, podlegają kwalifikowaniu w roku owocowania jedynie w stopniu oryginału, na zasadzie umów plantacyjnych z hodowcami.

Buraki cukrowe kwalifikuje się jako oryginalne jedynie na podstawie zgłoszeń hodowców.

Ziemniaki. Kwalifikacji podlegają zasadniczo odmiany rakoodporne. Kwalifikowanie odmian podlegających rakowi ziemniaczanemu jest dopuszczalne jedynie poza obszarem ochronnym, otaczającym ogniska występowania lub zagrażania rakiem ziemniaczanym. Przy inspekcji polowej może być obecny przedstawiciel służby ochrony roślin, nietylko ze względu na możność występowania raka ziemniaczanego, lecz również ze względu na choroby wirusowe oraz możliwość pojawu stonki ziemniaczanej wobec konieczności uzyskania znacznych ilości wartościowych sadzeniaków należących do odmian odpornych na raka, kwalifikować można odmiany rakoodporne w stopniu pierwszego, drugiego i dalszego odsiewu.

Przy kwalifikowaniu ziemniaków przewiduje się dokonanie trzech inspekcji polowych. W wypadkach braku wyszkolonego personelu lub przy trudnościach dojazdowych można w drodze wyjątku opuścić inspekcję pierwszą, kładąc natomiast nacisk na dokładność i właściwy termin drugiej inspekcji. Inspekcja trzecia, przewidziana w okresie dojrzewania, kopania i kopcowania ziemniaków ma za zadanie stwierdzenie zdrowotności sadzeniaków, a głównie ewentualnego występowania raka ziemniaczanego lub parcha prószystego. O każdorazowym pojawie stonki ziemniaczanej należy bezzwłocznie zawiadomić Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

Warzywa. Kwalifikacji podlegają plantacje zasiane na podstawie umów plantacyjnych z hodowcami. Kwalifikować można jedynie odmiany wiadome, zgodnie z Przepisami i Regulaminem Kwalifikowania Materiału Siewnego z r. 1938.

Natychmiast po zakończeniu kwalifikacji polowej należy przedłożyć Ministerstwu sumaryczne zestawienie zakwalifikowanych powierzchni, sporządzone według powiatów, gatunków, odmian i stopni odsiewu zakwalifikowanych roślin.

Szczegółowy wykaz tymczasowo zakwalifikowanych ozimin, z wyszczególnieniem właściciela, miejscowości, powiatu, nazwy odmiany, stopnia odsiewu, powierzchni w ha i spodziewanego zbioru nadeślą Izby do Ministerstwa w nieprzekraczalnym terminie do 20-go sierpnia b. r. Takie same zestawienie dla pozostałych ziemiopłodów należy przedłożyć do 31 października b. r. Podobne wykazy należy wysłać w tych samych terminach do Związku Gospodarczego Spółdzielni R. P. „Społem" w Warszawie, ul. Grażyny 13, oraz oddziałów wojewódzkich, jak również do firm handlowo-nasiennych, posiadających plantacje nasienne na terenie danej Izby Rolniczej.

Ze względu na duże zapotrzebowanie wartościowego materiału siewnego Wojewódzkie Urzędy Ziemskie winny zalecić Ośrodkom Kultury Rolnej, by zgłosiły do kwalifikacji całą powierzchnię obsianą materiałem nadającym się do zakwalifikowania.

Ponieważ prawidłowe przeprowadzenie kwalifikacji ziemiopłodów zależy od terminowego dokonania inspekcyj polowych Wojewódzkie i Powiatowe Urzędy Ziemskie są zobowiązane do udzielania Izbom Rolniczym jak najdalej idącej pomocy w powierzonej im pracy, włącznie do udzielania środków lokomocji.

Minister:
St. Mikołajczyk

91

OKÓLNIK Nr 10.

z dnia 5 czerwca 1946 r.

(Nr UR/2.II.1/22)

w sprawie osadnictwa na ziemiach odzyskanych.

Sprawa osiedlenia i zagospodarowania ziem odzyskanych jest sprawą bardzo ważną ze względów gospodarczych, jak też i na prestiż Państwa Polskiego.

Chcąc jak najszybciej zagospodarować te ziemie, miarodajne czynniki przyszły do przekonania, że należy oprócz dotychczasowej akcji osadniczej przeprowadzić parcelację większych obiektów powyżej 100 ha. Należy więc dążyć do przekazania na cele parcelacyjne w zasadzie majątki obsiane. Wobec czego w pierwszej kolejności winny być oddane do parcelacji majątki obsiane w całości lub części, by umożliwić nowonabywcom dalsze zagospodarowanie.

Zarząd Państwowych Nieruchomości Ziemskich, po uzgodnieniu z Wojewódzkim Urzędem Ziemskim ma prawo pozostawić niezbędne zagospodarowane majątki w swej administracji, jako majątki kluczowe dla zagospodarowania sąsiednich majątków leżących odłogiem a przeznaczonych do parcelacji.

Majątki przekazywane do parcelacji winny posiadać budynki mieszkalne i gospodarcze w stanie używalności i nie wymagające większego remontu, oraz ewentualnie posiadające konieczny dla przyszłej uprawy inwentarz martwy.

W miarę możności należy też dążyć, żeby stosunek użytków rolnych odpowiadał racjonalnej gospodarce rolnej.

Wojewódzkie Urzędy Ziemskie, niezwłocznie opracują spisy majątków, któreby należało wyłączyć w myśl lit. d pkt. 2 art. 1 dekretu z dnia 6.IX. 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej, biorąc za podstawę wykazy majątków, które zostały opracowane przez P. Z. N. Z. z Komisarzami Ziemskimi i Powiatowymi Biurami Rolnymi.

Do czasu przekazania projektowanych majątków według przeznaczenia, należy pozostawić je w administracji P. Z. N. Z.

Nieruchomości ziemskie projektowane do wyłączenia w myśl art. 15 dekretu o przeprowadzeniu reformy rolnej nie powinny na terenie województwa przekraczać 10% ogólnego obszaru użytków rolnych.

Dla orientacji podaję przybliżony obszar, który należy zarezerwować na cele kultury rolnej oraz na inne cele przewidziane dekretem o wykonaniu reformy rolnej:

Śląsk Opolski (Katowice)	37,500	ha
Śląsk Dolny (Cieplice)	150,000	„
Woj. Poznańskie	45.000	„
Pomorze Zachodnie	165.000	„
Woj. Gdańskie	75,000	„
Woj. Białostockie	7,500	„
Woj. Pomorskie (Bydgoszcz)	15,000	„
Woj. Mazurskie (Olsztyn)	105,000	„

Do wyżej oznaczonych norm, nie należy wliczać obszarów przeznaczonych dla szkolnictwa.

Nadmieniam, że dla przyspieszenia parcelacji majątków ponad 100 ha, została powołana Rada Społeczna Osadnictwa Spółdzielczo-Parcelacyjnego w Warszawie, która pomiędzy innymi celami, winna się zajmować akcją osadniczą większych nieruchomości na ziemiach odzyskanych i która ma swe odpowiedniki w terenie, z którymi władze ziemskie winny współpracować.

Minister:
St. Mikołajczyk

92

OKÓLNIK Nr 11.

z dnia 6 czerwca 1946 r.

(Nr UR/2.I.1/72)

w sprawie normy przydziału gruntów dla szkół powszechnych, wiejskich, gimnazjów ogólnokształcących, szkół zawodowych nie rolniczych itp.

W związku z rezolucją Poselskiej Komisji Oświatowej przejętej na posiedzeniu w dniu 22.I. 1946 r. w sprawie wyposażenia w ziemię szkół powszechnych, gimnazjów wiejskich, szkół zawodowych oraz w celu ujednolicenia postępowania w tych sprawach w poszczególnych Urzędach Ziemskich, ustala się następujące normy przydziału gruntów na cele powyższe:

1) dla szkół powszechnych dla celów nauczania przyrody, na ogródki działkowe, na boisko — 1,5 do 2 ha,

2) dla wiejskich gimnazjów ogólnokształcących, szkół zawodowych nie rolniczych oraz wiejskich domów ludowych pod zabudowania, boiska, parki — 1,5 do 2 ha.

Przydział gruntów na cele wyżej wskazane może być dokonywany w miarę rozporządzalnego zapasu ziemi na skutek zgłoszeń zainteresowanych władz tylko w drodze wyłączenia odpowiednich terenów od parcelacji zgodnie z postanowieniem art. 15 dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej i § 42 rozporządzenia wykonawczego tegoż dekretu.

Minister:

St. Mikołajczyk

93

OKÓLNIK Nr 12.

z dnia 6 czerwca 1946 r.

(Nr UR/2.II.1/31)

w sprawie regulacji przydziału gospodarstw poniemieckich.

W związku z uchwałami Poselskiej Komisji Krajowej Rady Narodowej z dnia 6.IV. 1946 r., zarządzam co następuje:

1) Przy załatwianiu spraw przydziału gospodarstw poniemieckich w granicach państwa z 1939 r. należy tak postępować, by przez bezmyślne rugowanie dotychczasowego użytkownika, który gospodarstwo utrzymywał na właściwym poziomie, akcja siewno-żniwna nie doznała przeszkód i opóźnień.

W wypadkach przeto, gdy dotychczasowy użytkownik, który nie posiada uprawnień do otrzymania poniemieckiego gospodarstwa, obsiał je w całości lub przynajmniej w znacznej części, w zasadzie należy pozostawić go na tym gospodarstwie pod następującymi warunkami:

a) zbioru zbóż kłosowych dotychczasowy użytkownik winien dokonać w terminie do dnia 1.IX. 1946 r., zaś okopowych w terminie do dnia 15.X. 1946 r.,

b) zatwierdzony prawomocnym orzeczeniem (orzeczenie I instancji, o ile wpłynęła skarga odwoławcza, nie jest orzeczeniem, uprawniającym do obejmowania w posiadanie) nowonabywca jest uprawniony do korzystania z budynków mieszkalnych i gospodarczych przydzielonego mu gospodarstwa z chwilą uzyskania takiego orzeczenia; również uprawniony jest z tą chwilą do korzystania z areału gruntów nieuprawionych i nieobsianych w tym gospodarstwie, w posiadanie zaś i użytkowanie gruntów obsianych wchodzi w miarę dokonywania zbiorów przez dotychczasowego użytkownika.

Nowonabywca uprawniony jest także do korzystania z terenów pastwiskowych dla żywienia własnego inwentarza.

Sprzęt drugiego pokosu łąk, traw pastewnych i koniczyn należy do nowonabywcy.

Znajdujący się na gospodarstwie poniemieckim obornik oraz zapasy słomy pozostają również dla nowonabywcy.

2) Celem umożliwienia dotychczasowemu użytkownikowi likwidacji dokonanych zbiorów należy mu pozostawić prawo zamieszkiwania w gospodarstwie poniemieckim do dnia 1.III roku następnego.

3) Z chwilą przydziału gospodarstwa poniemieckiego innemu nabywcy, dotychczasowy

użytkownik winien za ubiegły rok gospodarczy oddać świadczenia rzeczowe oraz pozostawić taki obszar ziemi obsianej, jaki objął sam w roku ubiegłym. O ile obsiał więcej to ma prawo zabrać nadwyżkę w zasiewach, lub też zażądać wynagrodzenia od nowego nabywcy po cenach odpowiadających miejscowym stosunkom, ustalonych przez Komisarza Ziemskiego w porozumieniu z organizacjami rolniczymi (Samopomoc Chłopska, Biura Rolne itp.).

Obowiązany jest też pozostawić na miejscu inwentarz żywy i martwy wg protokółu zdawczo-odbiorczego.

Za brakujące przedmioty, objęte protokółem przekazania majątku poniemieckiego, dotychczasowy użytkownik obowiązany jest uiścić odszkodowanie na rzecz Funduszu Ziemi wg szacunku przeprowadzonego przez komisję klasyfikacyjno-szacunkową.

Prócz tego obowiązany jest uiścić tenutę za czas użytkowania ustaloną przez Wojewódzki Urząd Ziemski.

4) Wszyscy nowonabywcy, którzy uzyskali już dokumenty nadania, nie mogą być pozbawieni ziemi. Usuwanie ich może mieć miejsce jedynie w wypadkach wyjątkowych (o ile zarządzenia szczególne nie stanowią inaczej), po uprzednim unieważnieniu dokumentu nadania w trybie Rozporządzenia o postępowaniu administracyjnym z r. 1928.

Sprawy te załatwiają Urzędy Ziemskie łącznie z Komisjami Ziemskimi jako czynnikiem społecznym.

5) Wszyscy repatrianci, którzy zostali osiedleni na podstawie prawomocnych orzeczeń i dokumentów, wydanych przez Państwowy Urząd Repatriacyjny nie mogą być tych gospodarstw pozbawieni.

6) Rzemieślników wiejskich (kowali, kołodziei, cieśli itp.) oraz innych pracowników, którzy uzyskali działki gruntów o obszarze przeciętnie 1 ha, nie należy usuwać z przydzielonych im parcel rzemieślniczych, lub pracowniczych.

7) Jeżeli chodzi o urzędników, to we wszystkich wypadkach, w których przydział nastąpił na mocy uprzednio powziętych prawomocnych postanowień władz naczelnych, usunięcie ich winno być uzależnione od decyzji w tej sprawie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

8) Wszyscy ubiegający się o przydział gospodarstw poniemieckich i ci, którzy otrzymali już i użytkują samodzielne gospodarstwa poniemieckie, winni przedłożyć deklarację wg załączonego wzoru, że nie posiadają innego gospodarstwa lub ziemi na obszarze Rzeczypospolitej. W wypadkach posiadania, wszyscy ci winni złożyć deklarację na przejęcie dotychczasowych ich gruntów na cele reformy rolnej i osadnictwa w trybie dekretu z dn. 28.XI. 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 321).

Nie podlegają temu obowiązkowi miejscowi małorolni, którzy uzyskali grunty poniemieckie na upełnorolnienie własnych gospodarstw.

9) Wojewódzkie Urzędy Ziemskie łącznie z Komisjami Ziemskimi winny jak najprędzej przyśpieszyć zakończenie akcji weryfikacji gospodarstw poniemieckich, a to celem usunięcia stanu niepewności, co było podkreślone na zjeździe Wojewódzkich Naczelników Wydziałów Urządzeń Rolnych i Naczelników Wydziałów Technicznych w marcu br., przy tym weryfikacji gospodarstw przydzielonych repatriantom należy dokonywać w ścisłym porozumieniu z Państwowym Urzędem Repatriacyjnym.

10) Nowo zgłaszających się repatriantów zasadniczo należy kierować na ziemie odzyskane, osiedlając na terenach starych jedynie rodziny pozbawione opieki męskiej, osoby w wieku starszym, inwalidów wojennych itp. nie nadających się do pionierskiego osadnictwa na terenach nowoodzyskanych.

11) Przy osadzaniu repatriantów na gospodarstwach poniemieckich zgodnie z punktem 9 niniejszego pisma należy stosować się do mojego zarządzenia z dn. 13.IV. 1946 r., jako wyjaśnienia zarządzenia nr 10 z dn. 8.IX. 1945 r.

Minister:

St. Mikołajczyk

94

OKÓLNIK Nr 13.

z dnia 24 czerwca 1946 r.

(Nr UR/2.IV.2/29)

w sprawie diet członków Komisyj Ziemskich.

W związku z zapytaniami niektórych Wojewódzkich Urzędów Ziemskich — Ministerstwo w uzupełnieniu i wyjaśnieniu okólnika nr 1 z dnia 2.I. 1946 r. w sprawie diet członków Komisyj Ziemskich wyjaśnia i zarządza co następuje:

1) Do urzędników państwowych i samorządowych, których udział w Komisjach nie jest

związany z ich stanowiskiem służbowym, których Rady Narodowe, jako swych przedstawicieli delegowały w skład Komisyj Ziemskich, mają postanowienia okólnika nr 1 takie samo zastosowanie jak i do członków Komisyj nie urzędników.

2) Przewodniczącym Komisyj Ziemskich (pracownikom Urzędów Ziemskich) nie przysługuje prawo do pobierania diet za udział w tych Komisjach (art. 6 i 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28.X. 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych — Dz. U. R. P., poz. 663).

Przyznaję im natomiast za udział w posiedzeniach komisyj nagrody pieniężne w wysokości diet, ustalonych dla innych członków komisyj. Nagrody te winny być wypłacane z kredytów dz. II. § 2 lub § 8.

Minister:

St. Mikołajczyk

95

PISMO OKÓLNE

z dnia 31 maja 1946 r.

(Nr UR./2.I.1/46)

w sprawie przydziału gruntów dla Uniwersytetów Ludowych.

Ministerstwo komunikuje, że stosownie do decyzji ob. Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 16.II. 1946 r. przy wykonywaniu przepisów § 45 rozporządzenia z dn. 1.III. 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 51) Uniwersytety Ludowe oraz szkoły wychowania społecznego zalicza się do kategorii powiatowych szkół rolniczych.

Dla zakładów tych wydziela się i zabezpiecza po jednym ośrodku o pow. 5 — 50 ha użytków rolnych w każdym powiecie.

W związku z powyższym Ministerstwo poleca ustalić sieć Uniwersytetów Ludowych na terenie poszczególnych województw oraz wyznaczyć odpowiednie dla nich ośrodki.

Po wykonaniu tych czynności Wojewódzkie Urzędy Ziemskie nadeślą konkretne wnioski o wyłączenie od parcelacji i przekazanie Uniwersytetom Ludowym wspomnianych ośrodków celem wydania dalszych zarządzeń.

Jednocześnie Ministerstwo przypomina, że do wniosków Wojewódzkich Urzędów Ziemskich winny być dołączone opinie Wojewódzkich Rad Narodowych bowiem w myśl art. 15 dekretu z dn. 6.IX. 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej ustalenie wykazu wyłączeń od parcelacji na cele w tym artykule wskazane, następuje po wysłuchaniu opinii Wojewódzkiej Rady Narodowej.

Dyrektor Departamentu:

Inż. A. Szczerba

96

PISMO OKÓLNE

z dnia 5 czerwca 1946 r.

(Nr Wet/4-III-5/1)

w sprawie utworzenia punktów weterynaryjnych.

Wobec konieczności bezzwłocznego podniesienia warunków sanitarnych, w których odbywa się przewożenie w kraju inwentarza żywego repatriantów oraz otoczenia opieką lekarsko-weterynaryjną tegoż, Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych zarządza:

Wojewódzkie Urzędy Ziemskie porozumią się bezzwłocznie z miejscowymi oddziałami Państwowego Urzędu Repatriacyjnego, celem uzgodnienia spraw związanych z nadzorem sanitarnym nad przewożonym inwentarzem żywym, udzielaniem pomocy lekarsko-wetery-

naryjnej oraz zaopatrywaniem transportów w paszę i wodę.

Ingerencja lekarsko-weter. winna mieć miejsce przede wszystkim w punktach przeładunkowych inwentarza żywego, a to:

w Olsztynie, Bydgoszczy, Inowrocławiu, Gnieźnie, Poznaniu, Krotoszynie, Jarocinie, Katowicach, Wrocławiu, Łodzi, oraz w miejscach dłuższego postoju pociągów.

Wymienione czynności winni spełniać lekarze wet. Powiatowych Urzędów Ziemskich, a z braku tychże powiatowi lekarze wet., względnie najbliżej zamieszkali lekarze weterynaryjni.

Za wykonywanie tych czynności przysługują im diety oraz zwrot rzeczywistych kosztów podróży. Koszty podróży i diety należy pokrywać z dz. II § 19 budżetu Wojewódzkiego Urzędu Ziemskiego.

Dyrektor Departamentu:
L. Walter

97

PISMO OKÓLNE

z dnia 6 czerwca 1946 r.

(Nr. UR/3.I.1/3)

w sprawie art. 3 ustawy scaleniowej

Dla ustalenia jednolitej wykładni stosowania przepisów art. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scaleniu gruntów (Dz. U. R. P. z 1927 r., Nr 92, poz. 833) w związku z odbudową terenów zniszczonych oraz poprzedzającą tę odbudowę akcją opracowywania planów zabudowania — Ministerstwo wyjaśnia:

1) Przepis art. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów nie ma zastosowania i zgoda właściciela na włączenie do obszaru scalenia nie jest potrzebna w stosunku do wskazanych w tym przepisie gruntów, o ile zmiana lub zniesienie dotychczasowego sposobu użytkowania tych gruntów nie spowoduje szkody dla właściciela, a to w związku:

a) z całkowitym zniszczeniem osiedla,

b) z całkowitym zniszczeniem lub zniesieniem urządzeń lub upraw, jakie znajdowały się na tych gruntach,

c) z tak znacznym zniszczeniem urządzeń lub upraw, znajdujących się na danym gruncie, że odbudowa lub wznowienie dotychczasowych urządzeń lub upraw jest oczywiście nieopłacalna (pociągnęłaby koszty równe nowej budowie).

2) Resztki urządzeń i upraw, które same przez się nie stanowią obiektów, określonych w art. 3 a podnoszą wartość gruntu i nie mogą być w ogóle lub bez szkody przeniesione (np. studnie, piwnice, drzewa) winny być traktowane jako przynależność do gruntu i zachowane, zaś wartość ich uwzględniona przy szacunku tych gruntów.

3) Resztki urządzeń, które mają wartość jedynie materiału, pozostają własnością dotychczasowego właściciela gruntu i winny być przez niego w razie wydzielenia mu innych gruntów usunięte w odpowiednim terminie.

Minister:
St. Mikołajczyk

98

KIEROWNIK PROKURATORII GENERALNEJ RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
Warszawa — Praga
ul. Wileńska Nr 2/4
L. dz. 1834/46-8

Warszawa, dnia 8 czerwca 1946 r.

OKÓLNIK Nr 11.

Dotychczas obowiązujący terytorialny zakres działania Urzędu Głównego Prokuratorii Generalnej i jej Oddziałów był czasowy i ulegał zmianom w zależności od powstania nowych sądów i związanych z tym zmian ich terytorialnej właściwości.

Wobec dokonania już podziału całego terytorium Państwa na okręgi sądowe, zachodzi

konieczność dostosowania w myśl § 10 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9.XII.1924 r. o zmianie ustroju Prokuratorii Generalnej Rz. P. (Dz. U. R. P. Nr 107, poz. 967) okręgów terytorialnych, Urzędu Głównego Oddziałów, Prokuratorii do okręgów sądów apelacyjnych i opracowania nowego wykazu terytorialnej kompetencji urzędów Prokuratorii.

Stosowane obecnie kryterium przy ustalaniu kompetencji Prokuratorii Generalnej, a mianowicie częściowo oparte na właściwości terytorialnej sądów apelacyjnych, a częściowo w sprawach o przywrócenie posiadania majątków opuszczonych, na właściwości terytorialnej Okręgowych Urzędów Likwidacyjnych (dawniej Wojewódzkich Oddziałów T. Z. P.), dało ujemne wyniki, oraz powodowało komplikacje i trudności w urzędowaniu zarówno Prokuratorii Generalnej, jak i sądów.

Wobec powyższego w sprawach o przywrócenie posiadania majątków opuszczonych, uchylam dotychczasową właściwość terytorialną poszczególnych Urzędów Prokuratorii Generalnej, opartą na właściwości terytorialnej poszczególnych Wojewódzkich Oddziałów T. Z. P. względnie obecnie Okręgowych Urzędów Likwidacyjnych, a jako jedyną podstawę dla ustalenia właściwości terytorialnej Urzędów Prokuratorii Generalnej we wszystkich sprawach, przyjmuję podział kraju na okręgi sądowe.

Ze względu na znaczną ilość spraw w niektórych większych miastach będą tam nadal czynne zespoły delegacyjne, powołane do życia na podstawie art. 44 uchwały Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1919 r., w przedmiocie ustroju i czynności Oddziałów Prokuratorii Generalnej (Dz. U. R. P., Nr 73 poz. 502). Zespoły delegacyjne stanowią część składową Urzędu Głównego względnie Oddziału i będą działały w ramach właściwości terytorialnej Urzędu Głównego, lub właściwego Oddziału z tym, że będą one wyłącznie właściwe do prowadzenia spraw w powierzonych im okręgach sądowych.

Poniżej podaję wykaz kompentencji terytorialnej poszczególnych Urzędów Prokuratorii Generalnej.

W Y K A Z

Urzędów Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

1) Urząd Główny w Warszawie.

Okręg Sądu Apelacyjnego w Warszawie,
Okręg Sądu Apelacyjnego w Lublinie,

Zespoły Delegacyjne Urzędu Głównego:

a) Zespół Delegacyjny w Łodzi
z Okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie:
Okręg Sądu Okręgowego w Łodzi,
Okręg Sądu Okręgowego w Piotrkowie;

b) Zespół Delegacyjny w Kielcach
z Okręgu Sądu Apelacyjnego w Lublinie:
Okręg Sądu Okręgowego w Kielcach,
Okręg Sądu Okręgowego w Radomiu
z Okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie:
Okręg Sądu Okręgowego w Częstochowie.

2) Oddział w Krakowie.

Okręg Sądu Apelacyjnego w Krakowie.

Zespół Delegacyjny Oddziału w Krakowie.

c) Zespół Delegacyjny w Rzeszowie:
Okręg Sądu Okręgowego w Rzeszowie,
Okręg Sądu Okręgowego w Przemyślu,
Okręg Sądu Okręgowego w Jaśle.

3) Oddział w Katowicach.

Okręg Sądu Apelacyjnego w Katowicach,
Okręg Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu.

Zespół Delegacyjny Oddziału w Katowicach.

d) Zespół Delegacyjny we Wrocławiu:
Okręg Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu.

4) Oddział w Poznaniu.

Okręg Sądu Apelacyjnego w Poznaniu,
Okręg Sądu Apelacyjnego w Toruniu.

Zespół Delegacyjny Oddziału w Poznaniu.

e) Zespół Delegacyjny w Bydgoszczy.
Okręg Sądu Apelacyjnego w Toruniu.

5) Oddział w Gdańsku.

Okręg Sądu Apelacyjnego w Gdańsku,
Okręg Sądu Apelacyjnego w Olsztynie.

Wykaz sądów i prokuratur, pomieszczony został w Nr 1 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości z dn. 1 grudnia 1945 r. (str. 12—19), a sprostowanie tego wykazu ogłoszono w Dzien. Urzęd. Min. Sprawiedliwości Nr 2 z 1946 r., str. 47. Dalszym zmianom uległ podany wyżej wykaz w związku z rozporządzeniami Ministra Sprawiedliwości z dnia 12.X. 1945 r. o zniesieniu Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 256), z dn. 5.IV. 1946 r., w sprawie utworzenia Sądu Okręgowego w Częstochowie (Dz. U. R. P. Nr

13, poz. 97), oraz z dn. 5.IV. 1946 r., w sprawie włączenia okręgu Sądu Grodzkiego w Opocznie do Sądu Okręgowego w Piotrkowie (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 98).

Sprawy, które wpływać będą do Urzędów Prokuratorii Generalnej po dniu 15 czerwca 1946 r. należy przekazywać Urzędom Prokuratorii Generalnej, właściwym w myśl okólnika niniejszego; natomiast sprawy wcześniejsze należy prowadzić—aż do ich ukończenia—w tych Urzędach Prokuratorii Generalnej, do których wpłynęły.

Kierownik Prokuratorii Generalnej:

J. Polamin

ERRATA:

Dziennik Urzędowy M. R. i R. R. Nr 6. str. 1 winno być w nagłówku: 15 czerwca 1946 r. a nie 15 czerwca 1945 r.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych. Warszawa, Nowogrodzka 50
Referat Prasowy. Pokój 109. Tel. 887-84 Cena zł. 20

Konto P. K. O.—I — 1888 Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie.

Drukarnia Państwowa Nr 1 w Warszawie, Tamka 3. Zam. 734.